

hodnocením svého inkompetentního usnesení o obecním rozpočtu, zrušiti podle § 7 zák. o ss. Následkem toho odpadá důvod i možnost zabývatí se další námitkou stížnosti, která čelí proti meritornímu obsahu usnesení zv-u o obecním rozpočtu.

Č. 4417.

Bytová péče: * Nutnou potřebou ve smyslu § 2, odst. 4 zák. o mimořádných opatřeních bytové péče č. 225 Sb. z r. 1922 ve znění zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb. lze rozuměti jen potřebu, která již nastala a trvá neb o které jest jisto, že určité nastane v době nedaleké.

(Nález ze dne 18. února 1925 č. 3134.)

V ě c: Firma »Solo«, spojená čsl. akciová sirkárna v Praze (adv. Dr. Vik. Říha z Prahy) proti zemské správě politické v Praze stran příkazu k pronajetí bytu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem z 24. června 1924 uložila osp ve V. stěžující si společnosti jako majitelce domu č. — v Š., aby prázdný a již delší dobu nepronajatý byt v uvedeném domě do 14 dnů pronajala, jinak že určí nájemníka ve lhůtě zákonem stanovené politický úřad.

Nař. rozhodnutím z 11. července 1924 nevyhověla zsp odvolání, poněvadž konaným šetřením bylo zjištěno, že nejsou zde předpoklady posl. odst. § 2 zák. z 11. července 1922 č. 225 ve znění zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb. V důvodech uvedeno, že st-lka sice tvrdí, že sporného bytu potřebuje pro své zaměstnance, ale sama přiznává, že potřeba nastane teprve v budoucnosti při případném obnoveném provozu podniku, k němuž byt patří. K námitce té nemohlo však býti přihlíženo, poněvadž st-lka v přítomné době bytu onoho dosud nepotřebuje a nelze připustiti, aby volný byt zůstal nepoužit.

Stížnost do rozhodnutí toho podanou neshledal nss důvodnou. — —

§ 2, odst. 4 zák. č. 225/22 ve znění zák. č. 87/23 stanoví, že ustanovení předchozích dvou prvních odstavců nevztahuje se na místnosti, kterých vlastník domu potřebuje nutně pro sebe nebo své zaměstnance. Zákon předpokládá nutnou potřebu, která již nastala a trvá, nebo která v nedaleké době určité nastane. Dle vlastních údajů st-lčiných je byt, o nějž jde, prázdný, poněvadž provoz tovární byl na neurčitou dobu zastaven, a úředník byt obývací byl přeložen jinam.

St-lka také netvrdí, že provoz bude v určité dohledné době zahájen, naopak v odvolání svém připouští možnost, že objekt tovární bude eventuálně prodán a podotýká, že by se pronájmem bytu určeného pro továrního úředníka prodej továrny stížil.

Právem tedy mohl úřad z okolností st-lkou samou udaných usouditi, že v tomto případě nejsou splněny podmínky nutné potřeby po rozumu cit. zákonného předpisu a že st-lka bytu nutně nepotřebuje pro svoje zaměstnance.

Okolnost, že není vyloučeno, že st-lka nebo příští nabyvatel továrny někdy v budoucnosti budou potřebovati bytu pro své zaměstnance, je nerozhodná a není proto vadou řízení, že úřad o této potřebě nevyslyšel znalce.

Poněvadž tedy dle vlastních údajů st-lčiných nejsou dány předpoklady pro ochranu st-lky podle cit. zák., nemohl soud shledati nezákonnost v nař. výroku žal. úřadu — —

Č. 4418.

Pozemková reforma: I. * Není-li při statku zabraném ani 100 ha půdy jiné než zemědělské, nemá vlastník nároku, aby mu k doplnění nedostávající se výměry půdy do 250 ha bylo propuštěno půdy zemědělské více než 150 ha. — **II.** Právo vlastníka zabrané půdy na volbu pozemků podle § 11 zák. zák?

(Nález ze dne 18. února 1925 č. 3171.)

Prejudikatura: Boh. 3076 adm.

Věc: Karla B. v M. proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (sen. pres. v. v. Rud. Vyšín) o propuštění půdy ze záboru dle § 11 zák. zák.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím st-lce místo požadovaných parcel č. 780 a 781 v kat. obci S. a části parcely č. 400 kat. obce M. propuštěny byly parcely č. kat. 794 a 810 obce S. a část parcely č. kat. 415 obce M., zrušuje se pro nezákonnost; v ostatním se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. výnosem rozhodnuto bylo o žádosti st-lky, kterou žádala, aby jí dle § 11 zák. zák. ze záboru propuštěn byl celý velkostatek, po případě aby jí dle 1. věty tohoto § propuštěny byly určité jí žádané pozemky zemědělské v ten smysl, že st-lce bylo propuštěno 285 kat. jit. 972 sáhů půdy zemědělské a 17 kat. jit. 787 sáhů půdy jiné, a to pozemky, které si sama volila s úchylnou, že místo parcel č. 780 a 781 kat. obce S. a části parcely č. 400 v M. propuštěny jí parcely č. 794 a 810 kat. obce S. a parcela č. 415 v M.

Stížnost podaná u nss vznáší proti nař. rozhodnutí dvě výtky nezákonnosti, totiž, že nebyl propuštěn celý velkostatek, který nedosahuje výměry 500 ha vůbec, a že porušeno bylo právo její volby, když nebyly propuštěny pozemky jí žádané.

O stížnosti uvážil nss toto:

Dle ustálené judikatury nss-u (viz nál. Boh. 3076 adm.) nemá vlastník státem zabrané půdy nároku na to, aby mu dle 2. věty § 11 zák. zák. propuštěna byla půda nad výměru v § 2 zák. zák. stanovenou. Nelze proto shledati nějaké porušení subjektivního práva st-lky v tom, když žal. úřad zamítl žádost st-lčinu, aby jí vzhledem na ustanovení 2. věty § 11 zák. zák. bylo propuštěno více než 150 ha půdy zemědělské.

Názor stížnosti, že v daném případě, kde st-lka nemá 100 ha půdy nezemědělské, měla výměra propuštěné zemědělské půdy býti zvýšena tak, aby celková výměra propuštěné půdy dosahovala aspoň 250 ha, nemá v zákoně opory.

§ 11 zák. zák. vymezuje v 1. větě přesně nárok vlastníků na půdu státem zabranou, dává jim jen právo, aby jim z majetku zabraného byla přidělena majetnost nepřesahující výměry v § 2 uvedené t. j. 150 ha půdy zemědělské nebo 250 ha půdy vůbec.